

— אסורה כל הקטנה, דשדינן כולה בתר גדולה, ונמצאת המחיצה שבגדולה אוסרת!?

אמר ליה רבי זירא לאביי: וכי לא מצינו מחיצה לאיסור?

והא תנן במשנתנו: חצר גדולה שנפרצה לקטנה, גדולה מותרת וקטנה אסורה, מפני שהיא כפיתחה של גדולה!

ואילו עשה מחיצות נוספות והשוה על ידיהן את גיפופיה של הגדולה, והיינו: שהיצר את רוחב החצר הגדולה, על ידי שעשה מחיצות מקבילות בתוך הגדולה, "והוציא" את הגיפופים מחוצה לה, (41)

גדולה נמי אסורה, שהרי עכשיו שבטלו גיפופיה, פרוצה היא במילואה לקטנה. ונמצאו המחיצות — שהשוה בהן את הגיפופין — גורמות איסור לגדולה, הרי שמצינו מחיצה לאיסור!?

אמר ליה אביי לרבי זירא: לא דמי!

התם כשהשוה את גיפופיה פילוק מחיצות [גיפופין] הוא, ומשום כך נאסרו ולא משום תוספת המחיצות. אבל הכא, תוספת המחיצה שבין גדולה לקטנה, גרמו איסור לקטנה משום יתור מחיצה.

אמר ליה רבא לאביי: וכי לא מצינו מחיצה לאיסור?!

וכן לענין קריאת שמע במקום שיש בו צואה.

אם היתה צואה בחצר הגדולה — אסור לקרות קריאת שמע בקטנה [ואפילו ירחיק ארבע אמות, כשיעור הרחקה מצואה. אבל אם היתה הצואה רחוקה מפתחה של גדולה ארבע אמות שרי, וכדאמרן לענין כלאים, ריטב"א].

אבל צואה בקטנה — מותר לקרות קריאת שמע בגדולה, ואפילו בלי הרחקת ארבע אמות [שולחן ערוך], שהמחיצה מפסקת. (40)

והשתא הדרינן להא דאמרן לענין כלאים, דאף על גב דבעלמא כל שהרחיק ארבע אמות מן הכרם וזרע, אין בו משום כלאים. מכל מקום, אם זרע בקטנה, אפילו יש בין הזרעים והכרם יותר מארבע אמות, נאסרו הזרעים.

אמר תמה להו — לרבה, רבי זירא ורבה בר רב חנן — אביי דיתיב גביהו:

אם כן מצינו מחיצה לאיסור!

שאילמלי אין מחיצה כלל בין הגדולה והקטנה, וכולה חצר אחת, (מרחיק ארבע אמות ו- הגר"א מחקן) זרע, אם אך יש ביניהם ארבע אמות.

ואילו השתא — כיון שבגדולה יש מחיצה

הראשונים, אם מותר אפילו כשרואה אותה, ואם מותר אף כשמגיע לו ריח רע.

41. וראה בחזון איש סימן ס"ז ס"ק כ"ד, עד היכן יגיעו אורכין של המחיצות, כדי שיחשב "השוה גיפופין".

דחשיבי, אי אפשר להם לימשך אחר היחיד, ואפילו חמשה אחר חמשה אי אפשר להם לימשך, רק היחיד נמשך אחר הציבור. משום הכי אי אפשר שיצטרפו, אלא אם כן היחיד בקטנה והציבור בגדולה, משנה ברורה.

40. וראה בשולחן סימן ע"ט, שנחלקו